19

S.MI D. N.

D. VRBANI

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE VIII.

Confirmatio Conſtitutionum Pij Papæ V. & Gregorij XIII. prohibentium quaſdam Theologorum ſententias, & opiniones. Necnon prohibitio libri, cui titulus, Auguſtinus, Cornelij Ianſenij, olim, Ipreñ Epiſcopi, excuſi Louanij, Typis Iacobi Zezeri, anno 1640. aliorumque operum, ac libellorum, occaſione dicti libri, varijs in locis, & varijs idiomatibus impreſſorum.

ROMÆ, Ex Typographia Reu. Cam. Apoſtolicæ. M D C X X X X I V.

Digitized by Google

Digitized by Google

VRBANVS EPISCOPVS
SERVVS SERVORVM DEI
Ad perpetuam rei memoriam.

IN Eminenti Eccleſiæ militantis Sede, meritis licet imparibus, conſtituti, ſedulò meditamur, vt quæ, ad fidei Catholicæ conſeruationem, à prædeceſſoribus noſtris prouidè ſtatuta, & ordinata ſunt, firmiter perpetuò obſeruentur; & cùm opus ſit, noſtræ auctoritatis munimine confirmentur. Dudum ſiquidem à fel. record. Pio Papa V. prędeceſſore noſtro emanauit Cõſtitutio tenoris ſubſequentis, videlicet. PIVS Epiſcopus Seruus Seruorum Dei. Ad futuram rei memoriam. Ex omnibus afflictionibus, quas, in hoc loco à Domino conſtituti, tam luctuoſo tempore ſuſtinemus, ille animum noſtrum præcipuè excruciat dolor, quòd Religiò Chiſtiana tantis iam pridem turbinibus agitata, nouis quotidie propoſitis opinionibus conflictetur, Chriſtique populus antiqui hoſtis ſuggeſtione diſlectus, in alios, atque alios errores paſsim, & promiſcuè deferatur. Quantum verò ad Nos attinet, totis viribus conamur, vt illæ, ſimul atque proſiliunt, penitùs opprimantur. Magno enim mœrore afficimur, quòd plerique, ſpectatæ alioqui probitatis, & doctrinæ, in varias ſententias, offenſionis, & periculi plenas, tum verbo, tum ſcriptis, prorumpunt; deque eis, etiam in Scholis, inuicem controuerſantur; cuiuſmodi ſunt ſequentes. 1 Nec Angeli, nec primi Hominis adhuc integri merita rectè vocantur gratia. 2 Sicut opus malum ex natura ſua eſt mortis æternæ meritorum, ſic bonum opus ex natura ſua eſt vitæ æternæ meritorium. 3 Et bonis Angelis, & primo Homini, ſi in ſtatu illo perſeueraſſet vſque ad vltimum vitæ, felicitas eſſet merces, & non gratia. 4 Vita æterna Homini integro, & Angelo promiſſa fuit intuitu

bonorum operum, & bona opera ex lege naturæ ad illam co-
ſequendam per ſe ſufficiunt. 5. In promiſsione facta Angelo, &
primo Homini continetur naturalis iuſtitiæ conſtitutio, qua
pro bonis operibus, ſine alio reſpectu, vita æterna iuſtis pro-
mittitur. 6. Naturali lege conſtitutum fuit homini, vt ſi in obe-
dientia perſeueraret, ad eam vitam pertranſiret, in qua mori
non poſſet. 7. Primi Hominis integri merita fuerunt primæ
creationis munera; ſed iuxta modum loquendi Scripturæ ſa-
cræ non rectè vocantur gratia; quo fit, vt tantùm merita, non
etiam gratia, debeant nuncupari. 8. In redemptis per gratiam
Chriſti, nullum inueniri poteſt bonum meritum, quod non ſit
gratis indigno collatum. 9. Dona conceſſa homini integro, &
Angelo, forſitan, non improbanda ratione, poſſunt dici gratia;
ſed quia ſecundùm vſum ſacræ Scripturæ, nomine gratię, ea
tantum munera intelliguntur, quæ per Ieſum Chriſtum malè
merentibus, & indignis conferuntur, ideo neque merita, ne-
que merces, quæ illis redditur, gratia dici debet. 10. Solutio pœ-
nę temporalis, quæ, peccato dimiſſo, ſæpe remanet, & corpo-
ris reſurrectio, propriè non niſi meritis Chriſti adſcribenda eſt.
11 Quòd piè, & iuſtè in hac vita mortali, vſque in finem, conuer-
ſati, vitam conſequimur æternam, id non propriè gratiæ Dei,
ſed ordinationi naturali ſtatim initio creationis conſtitutæ, iu-
ſto Dei iudicio, deputandum eſt; neque in hac retributione
bonorum, ad Chriſti meritum reſpicitur, ſed tantùm ad primã
inſtitutionem generis humani, in qua, lege naturali, conſtitu-
tum eſt, vt iuſto Dei iudicio obedientiæ mandatorum vita
ęterna reddatur. Pelagij ſententia eſt. 12. Opus bonum, citra gra-
tiam adoptionis factum, non eſt Regni Cęleſtis meritorium. 13.
Opera bona à filijs adoptionis facta, non accipiunt rationem
meriti ex eo, quòd fiunt per Spiritum adoptionis inhabitãtem
corda filiorum Dei, ſed tantùm ex eo, quòd ſunt conformia
legi, quòdque per ea præſtatur obedientia legi. 14. Opera bona
Iuſtorum non accipiunt in die Iudicij extremi ampliorẽ mer-
cedem, quàm iuſto Dei iudicio mereantur accipere. 15. Ratio
meriti

meriti non conſiſtit in eo, quòd qui bene operatur habeat gratiam, & inhabitantem Spiritum ſanctum; ſed in eo ſolùm, quòd obedit diuinæ legi. 16 Non eſt vera legis obedientia, quæ fit ſine charitate 17 Sentiunt cum Pelagio, qui dicunt, eſſe neceſſarium ad rationem meriti, vt homo per gratiam adoptionis ſublimetur ad ſtatum Deificum. 18 Opera Cathecumenorum, vt fides, & pœnitentia ante remiſsionem peccatorum facta, ſunt vitæ æternæ merita, quam vitam ipſi non conſequentur, niſi prius pręcedentium delictorum impedimenta tollantur. 19 Opera Iuſtitię, & temperantię, quę Chriſtus fecit, ex dignitate perſonę operantis non traxerunt maiorem valorem. 20 Nullum eſt peccatum ex natura ſua veniale, ſed omne peccatum meretur pœnam æternam 21 Humanę naturę ſublimatio, & exaltatio in conſortium Diuinę naturę, debita fuit integritati primę conditionis, & proinde naturalis dicenda eſt, & non ſupernaturalis 22 Cum Pelagio ſentiunt, qui textum Apoſtoli, ad Romanos 2.° Gentes, quę legem non habent, naturaliter, quę legis ſunt, faciunt, intelligunt de gentibus fidei gratiam non habentibus 23 Abſurda eſt eorum ſententia, qui dicunt, hominem ab initio, dono quodam ſupernaturali, & gratuito, ſupra conditionem naturę ſuę fuiſſe exaltatum, vt Fide, Spe, & Charitate Deum ſupernaturaliter coleret 24 A vanis, & otioſis hominibus, ſecundum inſipientiam Philoſophorum, excogitata eſt ſententia, quę ad Pelagianiſmũ reijcienda eſt, Hominẽ ab initio ſic conſtitutum, vt per dona naturę ſuperaddita, fuerit largitate conditoris ſublimatus, & in Dei filiũ adoptatus 25 Omnia opera infidelium ſunt peccata, & Philoſophorum virtutes ſunt vitia 26 Integritas primę creationis non fuit indebita humanę naturę exaltatio, ſed naturalis eius conditio 27 Liberũ arbitrium ſine gratiæ Dei adiutorio, non niſi ad peccandum valet 28 Pelagianus eſt error, dicere, quòd liberum arbitrium valet ad vllum peccatum vitandum 29 Non ſoli fures ij ſunt, & latrones, qui Chriſtum, Viam, & Oſtium veritatis, & vitę negant; ſed etiam quicumque aliunde, quam per ipſum in viam

Digitized by Google

Iuſtitiæ (hoc eſt ad aliquam iuſtitiam) conſcendi poſſe docent, aut tentationi vlli, ſine gratię ipſius adiutorio reſiſtere hominem poſſe, ſic vt in eam non inducatur, aut ab ea non ſuperetur. 30. Charitas perfecta. & ſincera, quę eſt ex corde puro, & conſcientia bona, & fide non ficta, tam in Cathecumenis, quã in pœnitentibus, poteſt eſſe ſine remiſsione peccatorum. 31. Charitas illa, quæ eſt plenitudo legis, non eſt ſemper coniuncta cum remiſsione peccatorum. 32. Cathecumenus iuſtè, rectè, & ſanctè viuit, & mandata Dei obſeruat, ac legem implet per charitatem, ante obtentam remiſsionem peccatorum, quę in Baptiſmi lauacro demum percipitur. 33. Diſtinctio illa duplicis amoris, naturalis videlicet, quo Deus amatur, vt auctor naturę; & gratuiti, quo Deus amatur, vt beatificator, vana eſt, & commentitia, & ad illudendum ſacris Litteris, & plurimis veterum teſtimonijs, excogitata. 34. Omne quod agit peccator, vel ſeruus peccati, peccatum eſt. 35. Amor naturalis, qui ex viribus naturę exoritur, ex ſola philoſophia, per elationem pręſũptionis humanę, cum iniuria Crucis Chriſti defenditur à nonnullis Doctoribus. 36. Cum Pelagio ſentit, qui boni aliquid naturalis, hoc eſt, quod ex naturę ſolis viribus ortum ducit, agnoſcit. 37. Omnis amor creaturę rationalis, aut vitioſa eſt cupiditas, qua mundus diligitur, quæ à Ioanne prohibetur, aut laudabilis illa charitas, qua, per Spiritum ſanctum in corde diffuſa, Deus amatur. 38. Quod voluntariè fit, etiamſi neceſſariò fiat, liberè tamen fit. 39. In omnibus ſuis actibus peccator ſeruit dominanti cupiditati. 40. Is libertatis modus, qui eſt à neceſsitate, ſub libertatis nomine non reperitur in ſcripturis, ſed ſolùm nomen libertatis à peccato. 41. Iuſtitia, qua iuſtificatur per fidem impius, conſiſtit formaliter in obedientia mandatorum, quę eſt operum Iuſtitia, non autem in gratia aliqua animę infuſa, qua adoptatur homo in filium Dei, & ſecundùm interiorem hominem renouatur, ac Diuinæ naturæ conſors efficitur, vt ſic per Spiritum ſanctum renouatus, deinceps bene viuere, & Dei mandatis obedire poſsit. 42. In hominibus pœnitentibus, ante Sacra-

mentum

mentum abſolutionis, & in Cathecumenis ante Baptiſmum, eſt vera iuſtificatio; ſeparatá tamen à remiſsione peccatorum.[73] Operibus pleriſque, quæ à fidelibus fiunt, ſolùm vt Dei mandatis pareant, cuiuſmodi ſunt, obedire parentibus, depoſitum reddere, ab homicidio, à furto, à fornicatione abſtinere, iuſtificantur quidem homines, quia ſunt legis obedientia, & vera legis iuſtitia, non tamen ijs obtinent incrementa virtutum.[74] Sacrificium Miſſæ non alia ratione eſt Sacrificium, quàm generali illa, qua omne opus, quod fit, vt Sancta ſocietate, Deo homo inhæreat.[75] Ad rationem, & diffinitionem peccati nõ pertinet voluntarium; nec diffinitionis quæſtio eſt, ſed cauſæ, & originis,[76] Vtrum omne peccatum debeat eſſe voluntarium; vnde peccatum originis verè habet rationem peccati ſine vlla relatione, ac reſpectu ad voluntatem, à qua originem habuit.[77] Peccatum originis eſt, habituali paruuli voluntate, voluntarium, & habitualiter dominatur paruulo, eò quòd non gerit contrarium voluntatis arbitrium; & ex habituali voluntate dominante fit, vt paruulus diſcedens ſine regenerationis Sacramento, quando vſum rationis conſecutus erit, actualiter Deum odio habeat, Deum blaſphemet, & Legi Dei repugnet.[78] Praua deſideria, quibus ratio non conſentit, & quæ homo inuitus patitur, ſunt prohibita præcepto, Non concupiſces.[79] Concupiſcentia, ſiue lex membrorum, & praua eius deſideria, quę inuiti ſentiunt homines, ſunt vera legis inobedientia.[80] Omne ſcelus eſt eius conditionis, vt ſuum authorem, & omnes poſteros eo modo inficere poſſit, quo infecit prima tranſgreſſio.[81] Quantum eſt ex vi tranſgreſſionis, tantum meritorum malorum à generante contrahunt qui cum minoribus naſcuntur vitijs, quàm qui cum maioribus.[82] Diffinitiua hæc ſententia, Deum homini nihil impoſsibile præcepiſſe, falsò tribuitur Auguſtino, cũ Pelagij ſit.[83] Deus non potuiſſet ab initio talem creare hominem, qualis nunc naſcitur.[84] In peccato duo ſunt; actus, & reatus; tranſeunte autem actu, nihil manet niſi reatus, ſiue obligatio ad pœnam; Vnde in Sacramento Baptiſmi, aut Sacer-

dotis

dotis abſolutione, propriè reatus peccati dumtaxat tollitur; & miniſterium Sacerdotum ſolùm liberat à reatu. Peccator pœnitens non viuificatur miniſterio Sacerdotis abſoluentis, ſed à ſolo Deo, qui pœnitentiam ſuggerens, & inſpirans, viuificat eũ, & reſuſcitat; miniſterio autem Sacerdotis ſolùm reatus tollitur. Quando per eleemoſynas, aliaque pœnitentiæ opera Deo ſatisfacimus pro pœnis temporalibus, non dignum pretiũ Deo pro peccatis noſtris offerimus, ſicut quidam errãtes autumant (nam alioqui eſſemus, ſaltem aliqua ex parte, redemptores) ſed aliquid facimus, cuius intuitu Chriſti ſatisfactio nobis applicatur, & communicatur. Per paſsiones Sanctorum in Indulgẽtijs communicatas non propriè redimuntur noſtra delicta; ſed per communionem charitatis nobis eorum paſſiones impartiuntur, vt digni ſimus; qui pretio ſanguinis Chriſti à pœnis pro peccatis debitis, liberemur. Illa Doctorum diſtinctio, Diuinæ legis mandata bifariam impleri, altero modo quantum ad præceptorum operum ſubſtantiam tantùm; altero quãtum ad certum quendam modum, videlicet ſecundùm quem valeant operantem perducere ad regnum æternum (hoc eſt ad modũ meritorum) commentitia eſt, & explodenda. Illa quoque diſtinctio, qua opus dicitur bifariam bonum, vel quia ex obiecto, & omnibus circumſtantijs rectum eſt, & bonum (quod moraliter bonum appellare conſueuerunt) vel quia eſt meritorium Regni æterni, eò quòd fit à viuo Chriſti membro per Spiritũ charitatis, reijcienda eſt. Sed & illa diſtinctio duplicis Iuſtitiæ, alterius, quæ fit per Spiritum charitatis inhabitantem, alterius, quæ fit ex inſpiratione quidem Spiritus Sancti, cor ad pœnitẽtiam excitantis, ſed nondum cor inhabitantis, & in eo charitatem diffundentis, qua Diuinæ Legis iuſtificatio impleatur, ſimiliter reijcitur. Item, & illa diſtinctio duplicis viuificationis; alterius, qua viuificatur peccator, dum ei pœnitentiæ, & vitæ nouæ propoſitum, & inchoatio per Dei gratiam inſpiratur; alterius, qua viuificatur, qui verè iuſtificatur, & palmes viuus in Vite Chriſto efficitur, pariter commentitia eſt, & ſcripturis

mini-

Digitized by Google

minimè cõgruens[62]. Non niſi Pelagiano errore admitti poteſt vſus aliquis liberi arbitrij bonus,ſiue nõ malus,& gratiæ Chriſti iniuriam facit,qui ita ſentit, & docet[63]. Sola violentia repugnat libertati hominis naturali[64]. Homo peccat,etiam damnabiliter, in eo, quod neceſſariò facit[65]. Infidelitas purè negatiua in his,in quibus Chriſtus non eſt prædicatus,peccatum eſt[66]. Iuſtificatio impij fit formaliter per obedientiam Legis,non autem per occultam cõmunicationem, & inſpirationem gratiæ, quæ per eam iuſtificatos faciat implere legem[67]. Homo exiſtens in peccato mortali,ſiue in reatu æternæ damnationis, poteſt habere veram charitatem; & charitas,etiam perfecta, poteſt conſiſtere cum reatu æternæ damnationis[68]. Per contritionem, etiã cum charitate perfecta,& cum voto ſuſcipiendi Sacramentum coniunctam, non remittitur crimen, extra caſum neceſſitatis, aut martyrij, ſine actuali ſuſceptione Sacramenti[69]. Omnes omnino Iuſtorum afflictiones,ſunt vltiones peccatorum ipſorum; vnde,& Iob,& Martyres,quæ paſſi ſunt, propter peccata ſua paſſi ſunt[70]. Nemo,præter Chriſtum,eſt abſque peccato originali; hinc Beata Virgo mortua eſt propter peccatum ex Adam contractum, omneſq. eius afflictiones in hac vita,ſicut, & aliorum Iuſtorum, fuerunt vltiones peccati actualis,vel originalis[71]. Concupiſcentia in renatis relapſis in peccatum mortale, in quibus iam dominatur,peccatum eſt, ſicut, & alij habitus praui[72]. Motus praui concupiſcentiæ,ſunt, pro ſtatu hominis vitiati,prohibiti præcepto, Non concupiſces; Vnde homo eos ſentiens,& non conſentiens,tranſgreditur præceptum, Non concupiſces, quamuis tranſgreſſio in peccatum non deputetur[73]. Quandiu aliquid concupiſcentiæ carnalis in diligente eſt,non facit præceptum, Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo[74]. Satisfactiones laborioſæ Iuſtificatorum,non valent expiare de condigno pœnam temporalem reſtãtem poſt culpam condonatam[75]. Immortalitas primi Hominis non erat gratiæ beneficium, ſed naturalis conditio[76]. Falſa eſt Doctorum ſententia, primum Hominem potuiſſe à Deo creari, & inſtitui ſine

Iuſtitia

Iuſtitia naturali. Quas quidem ſententias ſtricto coram Nobis examine ponderatas, quamquam nonnullæ aliquo pacto ſuſtineri poſſent, in rigore, & proprio verborum ſenſu ab aſſertoribus intento, hæreticas, erroneas, ſuſpectas, temerarias, ſcandaloſas, & in pias aures offenſionem immittentes, reſpectiuè, ac quæcunque ſuper ijs verbo, ſcriptoque emiſſa, præſentium auctoritate damnamus, circumſcribimus, & abolemus; deque eiſdem, & ſimilibus poſthac, quoquo pacto, loquendi, ſcribendi, & diſputandi, facultatem quibuſcumque interdicimus. Qui ſecus fecerint, ipſos omnibus dignitatibus, gradibus, honoribus, beneficijs, & officijs perpetuò priuamus, ac etiam inhabiles ad quæcumque decernimus, Vinculo quoque anathematis eo ipſo innodamus, à quo, nullus Romano Pontifice inferior, valeat ipſos, excepto mortis articulo, liberare. Cæterùm, vt iam commoti his de rebus tumultus, & contracta odia facilius comprimi poſſint, ſimulque animarum ſaluti plenius conſulatur, Dilecto filio noſtro Antonio tituli Sancti Bartholomæi in Inſula Presbytero Cardinali Granuelano nuncupato, per Apoſtolica ſcripta madamus, vt ipſe, quid ad perpetuã dictarum ſententiarum, & ſcripturarum abolitionem, quid ad arcẽda huiuſmodi prologuia, & diſputationes, quid deniq. ad vnionẽ, & pacem cũ communi omnium, & Eccleſiæ Catholicæ ſatisfactione componendam, facto opus ſit, in primis diligenter expendat; deinde in ijs omnibus, quæ pro communi ſalute, tranquillitate, & honore optimum iudicauerit, ſalua ſemper Eccleſiæ prædictæ vnitate, etiam per alium, ſeu alios, fide, doctrina, & religione præſtantes, ocyus exequatur, faciatque, quicquid decreuerit, inuiolatè ab omnibus obſeruari. Contradictores quoslibet per cenſuras, & pœnas prædictas, cęteraque iuris, & facti remedia opportuna, appellatione poſtpoſita, compeſcendo; Inuocato etiam ad hoc, ſi opus fuerit, auxilio Brachij ſæcularis; non obſtantibus, quòd forſitan aliquibus ab Apoſtolica ſit Sede Indultum, quòd interdici, ſuſpendi, vel excommunicari non poſsint per litteras Apoſtolicas, non facientes plenam, &

expreſ-

expreſſam, ac de verbo ad verbum de Indulto huiuſmodi mẽtionem; Et quibuslibet alijs priuilegijs, exemptionibus, Indulgentijs, & litteris Apoſtolicis, ſpecialibus, vel generalibus, quorumcumque tenorum exiſtant, per quæ præſentibus non expreſſa, vel totaliter non inſerta, effectus præſentium impediri valeat quomodolibet, vel differri; & de quibus, eorumque totis tenoribus de verbo ad verbum habenda ſit in noſtris litteris mentio ſpecialis. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam noſtræ damnationis, circumſcriptionis, abolitionis, interdicti, decreti, & mandati, priuationis, & innodationis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorũ Petri, & Pauli Apoſtolorũ eius, ſe nouerit incurſurum. Datum Romæ apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicę Milleſimo quingenteſimo ſexageſimo ſeptimo, Kalendis Octobris, Pontificatus Noſtri Anno ſecundo. Deindeque piæ mem. Gregorius Papa XIII. etiam prędeceſſor noſter, intellecto per eum, non ſine animi ſui dolore, non defuiſſe tunc temporis aliquos Theologos, tum ſtudioſos, tum profeſſores, qui articulos in prędicta Cõſtitutione damnatos aſſerere, & pertinaciter defendere pergerent; pro officij ſui munere eorumdem temeritatem, atque audaciam ad totius Eccleſię periculum pertinentem, minimè contemnendam, & diſſimulandã cenſuit; ſed ad coercenda huiuſmodi ingenia, per aliam ſuam Conſtitutionem ſub datum quartò Kalendas Februarij Anno Incarnationis Dominicę Milleſimo quingenteſimo ſeptuageſimo nono, Pontificatus ſui Anno octauo, editã, Pij prędeceſſoris conſtitutionem prędictam ſua quoque auctoritate confirmauit, Articuloſque ibidem comprehenſos iteratò damnauit; & ne quis, hac in re conſtantem Sedis Apoſtolicę voluntatem, ac ſententiam ignorare poſſet, ſuam huiuſmodi confirmationis Conſtitutionem, altera Pij V. comprehenſa, publicauit, & promulgauit. Poſtea recol. mem. Paulus Papa V. ſimiliter prędeceſſor noſter, ad tollenda ſcandala, & diſſenſio-

nes,

nes, quæ in Eccleſia Catholica oriebantur occaſione editionis librorum, & operum de Auxilijs tractantium, in Generali Congregatione Sanctæ Romanæ, & Vniuerſalis Inquiſitionis, ſub die 1. Decembris Anni Domini 1611. coram ipſo habita, decreuit, vt ſcriberetur Nuntijs Apoſtolicis, quod notificarent, & ordinarent Superioribus Religionum; & Vniuerſitatibus Studiorum, & Ordinarijs eorum Nuntiaturæ, ne ſinerent imprimi in materia de Auxilijs, etiam ſub prætextu commentandi S. Thomam, aut alio modo; & qui vellent de hac materia ſcribere, & imprimere, prius mitterent Tractatus, & Compoſitiones ad dictam Sanctam Vniuerſalem Inquiſitionem; & in executionem mentis dicti Pauli prædeceſſoris, eiuſdem Decreti tenor omnibus prædictis per Nuntios reſpectiuè fuit legitimè intimatus; Succeſsiuèque ne contra prædictum Decretum aliquid attentari contingeret, ſed ſcandala, & diſſenſiones omnino ceſſarent, Nos in alia Generali Congregatione dictæ Sanctæ Romanæ, & Vniuerſalis Inquiſitionis, Feria quinta die 22. Maij, Anno Domini 1625., per aliud Decretũ noſtrum, ipſum Pauli prædeceſſoris Decretum confirmauimus, & innouauimus; ac omnibus, & ſingulis cuiuſuis Religionis, Ordinis, Congregationis, Inſtituti, & Societatis, etiam de neceſsitate exprimendæ, Regularibus, & alijs quibuſcunq; tam Eccleſiaſticis, quàm ſæcularibus perſonis cuiuſcunque ſtatus, conditionis, gradus, ordinis, & dignitatis, tam Eccleſiaſticæ, quàm ſæcularis, ne impoſterum auderent imprimere, vel quoquomodo in lucem edere libros, Tractatus, vel compoſitiones, ex profeſſo, vel incidenter, aut prætextu commentandi Diuum Thomam, vel quemlibet alium Doctorem, aut alia quauis occaſione, prætextu, vel modo, de materia Auxiliorum Diuinorum tractantes, ſine expreſſa, & ſpeciali licentia à Nobis, in Congregatione Sancti Officij prædicta, obtinenda, donec aliud in hac materia à Sede Apoſtolica foret ordinatum, diſtrictè præcepimus, & mandauimus; & vt huiuſmodi noſtrum Decretum inuiolabiliter obſeruetur, voluimus, & decla-

& declarauimus, contrauenientes,pœnas priuationis Dignitatum, & officiorum ſuorum, vocis actiuæ, & paſsiuæ, facultatis concionandi, publicè legendi, docendi, & interpretandi, ipſo facto,abſque alia declaratione, incurrere, & nihilominus alijs etiam pœnis noſtro, & ſucceſſorum noſtrorum Romanorum Pontificum arbitrio infligendis,ſubiacere;libroſque, quos ex tunc deinceps,contra dicti noſtri Decreti tenorem edi contingeret, abſque alia declaratione, tanquam expreſſe prohibitos haberi; & Impreſſores, præter amiſsionem librorum, pecuniarijs, alijſque corporalibus pœnis iuxta criminis grauitatem teneri. Nouiſsimè tandem accepto per Nos in Oppido (Ciuitate nũcupato) Louanieñſi,quoſdas aſſertos Cornelij Ianſenij olim Epiſcopi Iprenſis, executores ex teſtamento in lucem edi curaſſe librum, cui titulus,Auguſtinus, ex profeſſo cõtinentem, & tractantem materiam de Auxilijs, nulla penitùs petita,vel obtenta à dicta Congregatione licentia illum imprimendi; eiuſque operis occaſione Patres Societatis Ieſu, nonnullas in Ciuitate Antuerpien. de eadem materia tractantes Theſes, pariter abſque licentia eiuſdem Congregationis, imprimi curaſſe; opinioneſque Ianſenij in prædicto libro contentas oppugnaſſe; rurſuſque nonnullas alias, orationes,ſcripturas, Epiſtolas,Theſeſque in calce infraſcripti Decreti noſtri, tunc regiſtratas, tam pro dicti libri Ianſenij, quàm Theſium à Patribus Ieſuitis editarum defenſione impreſſas fuiſſe, non ſolùm contra prædictorum Decretorum prohibitionem, ſed etiã in graue ſcandalum, & offenſionem Eccleſiæ Catholicæ: Nos vt malis huiuſmodi imminentibus quanto citiùs occurreretur, & ne impoſterum vllus auderet dictis Decretis contraire, per aliud Decretum in alia plena, & generali Cõgregatione eiuſdem Sanctæ Romanæ,& Vniuerſalis Inquiſitionis coram Nobis die prima Auguſti proxime præteriti habita, inhærendo prioribus Decretis à Paulo prędeceſſore, & à nobis, vt ſupra editis,pro tunc dictum librum Ianſenij,cui titulus,Auguſtinus, Louanij impreſſum, necnon Theſes à Patribus Societatis Ieſu

Antuerpiæ in lucem editas; aliaſque ſcripturas in calce poſte-
rioris noſtri Decreti huiuſmodi regiſtratas, iam vigore ante-
riorum ſupradictorum Decretorum prohibitas, de nouo pro-
hibuimus, ac pro prohibitis omnino haberi voluimus; Manda-
uimuſque ſub pœna excommunicationis, ipſo facto incurren-
dæ, ne quis cuiuſcunque ſtatus, gradus, conditionis, & quali-
tatis, etiam ſpeciali, & ſpecialiſsima nota dignæ, librum, &
Theſes prędictas, aliaſque ſcripturas, vt ſupra, abſque dictæ
Sedis licentia in dicta Congregatione Sancti Officij obtinen-
da, retinere, & legere poſſet. Mandauimus inſuper omnibus,
& ſingulis, cuiuſuis Religionis, Ordinis, & Dignitatis, Abba-
tiali, Epiſcopali, Archiepiſcopali, & Patriarchali dignitate ſuf-
fultis, Collegijs, & Vniuerſitatibus; ſub prędictis, vt ſupra, ex-
communicationis, ipſo facto incurrendę, Interdicti Eccleſia-
ſtici, reſpectiuè, alijſque, arbitrio noſtro, pœnis, infligendis,
etiam corporalibus, ne in poſterum auderent imprimere, nec
quoquomodo in lucem edere libros, Tractatus compoſitiones,
ex profeſſo, vel incidenter, etiam ſub prętextu commentandi
Diuum Thomam, ſeu, in Philoſophicis, agendi de concurſu
cauſę primę cum ſecunda; & præſertim defendendi, aut im-
pugnandi librum dicti Ianſenij, cui titulus, Auguſtinus; vel
Theſes Patrum Societatis Ieſu, aliaſque ſcripturas in calce dicti
poſterioris noſtri Decreti, vt præfertur, regiſtratas, & pro-
hibitas, aut alia quauis occaſione, vel modo de materia Auxi-
liorum diuinorum, ſeu de gratia, & libero arbitrio tractan-
tes, ſine expreſſa licentia à nobis in dicta Congregatione
Sancti Officij obtinenda, donec aliud in hac materia à Sede
Apoſtolica prędicta foret ordinatum. Abſolutionem vero à
prędicta excommunicatione, nenon interdicti ſuſpenſionem,
& relaxationem, Nobis, & dictæ Congregationi reſeruaui-
mus; Non obſtantibus quibuſcunque priuilegijs, etiam Sanctę
Cruciatæ, Iubilæi (etiam generalis) & facultatibus Miſsiona-
riorum, ac alijs à dicta Sede emanatis, ſeu emanandis; quibus
omnibus in hac parte derogauimus: Voluimuſque ea omnia

ſuum

Digitized by Google

ſuum plenarium ſortiri effectum; omneſque contrafacientes, vt ſupra, ligare, nec quemquam excuſari poſſe, etiam ſub prętextu, quod anteriora Decreta Pauli prædeceſſoris, & noſtra, aliàs, vt pręfertur edita, non forent in Prouincijs intimata, vel vſu recepta. Irritũ quoque, & inane decreuimus quicquid ſecus ſuper his à quoquã quauis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contingeret attentari; Contrarijs quibuſcunque non obſtantibus. Et ne præmiſſorum ignorantia poſſet ab aliquo prætendi, voluimus, vt poſterius noſtrum Decretum huiuſmodi, ſeu illius exemplum, ad Valuas Baſilicarum S. Ioannis Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum de Vrbe, & in Acie Campi Florę, affixum, omnes ita arctaret, & afficeret; ac ſi vnicuique perſonaliter intimatum foret. **Nota vero librorum,** & ſcripturarum prohibitarum, in calce poſterioris Decreti noſtri huiuſmodi regiſtratarum, hęc eſt. Liber cui titulus, Auguſtinus, impreſſus Louanij Typis Iacobi Zezeri Anno 1640. & Pariſijs 1641. Theſes Theologicæ de Gratia, libero arbitrio, & Prædeſtinatione, Antuerpiæ apud Ioannem Merſium Anno 1641. Cornelij Ianſenij Iprenſis Epiſcopi &c. Laudatio Funeralis dicta à R. Fratre Ioanne à Lapide &c. Louanij, Typis Bernardini Marij &c. Epiſtola idiomate Hiſpano, All'Eminentiſsimo, y Reuerendiſsimo Señor Cardinal de la Cueua de la Congregacion de la S. Inquiſicion, por el P. Pedro Biuero de la Cõpañia de IESVS Predicador del Señor Cardenal Infante; Data in Bruxellas 26. Henero 1641. Memoriale idiomate Hiſpano Cardinali Infanti Hiſpan. incipien. Sereniſsimo Señor, & finien. Como es V. Cathol. Real. A. Libellus, cui titulus, Humilis, & ſupplex querimonia Iacobi Zegers Typogr. Louan. aduerſus Libellum R. P. S. I. Regię Cappellæ Bruxell. Concionatoris, & Theſes PP. Societatis, Louanij apud Iacobum Zegers Anno 1641. primæ, ſecundæ, & tertiæ editionis. Memoriale ad Eminentiſsimum Cardinalem de la Cueua, circa Querimoniam friuolam Ianſenianã &c. contra Theſes Thelogicas, & Libellum ſupplicem &c. eiuſdẽ

de eodem tela ingeſta, & regeſta. Theſes Theologicæ, Apologeticæ, & miſcellaneæ aduerſus Doctrinam Cornelij &c. ſub prætextu querimoniæ Typographi Louanienſis, editionis ſecundæ &c. Antuerpiæ apud Ioannem Meurſium Anno 1641. Libellus, cui titulus, Auguſtini Hipponenſis, & Auguſtini Iprenſis, de Deo omnes ſaluare volente &c. Homologia &c. Louanij apud Iacobum Zegers Anno 1641. Epiſtola Liberti Fromundi, & Henrici Caleni Louanij 16. Iunij 1641. R. P. Societ. Ieſu Louan. incipien. Theſes veſtras. Epiſtola Profeſſorum S. Thom. Colleg. Societ. Ieſu Louan. Liberto Fromundo, & Henrico Caleno, incipien. Gratias agimus &c. Epiſtola, cui titulus, Petrus Biuerus Doctoribus Ianſenianis &c. Ad rem, Ad rem &c. incipiens Ad rem, Amici &c. Somnium Hipponenſe, ſiue de Controuerſiis &c. Relatore Phyletimo S. T. Baccal. Formato, Pariſijs Anno 1641. Inſuper omnes alij libri, Opuſcula, Epiſtolæ, Orationes, Theſes &c. aliaque omnia tam edita hucuſque, quam imprimenda, tam contra, quam pro Cornelio Ianſenio, ac Patribus Ieſuitis. Cum autem ex diligenti, & matura eiuſdem libri, cui titulus Auguſtinus, lectione, poſtmodum compertum fuerit, in eodem libro multas ex propoſitionibus à prædeceſſoribus noſtris olim, vt præfertur, damnatas, contineri, & magno cum Catholicorum ſcandalo, & auctoritatis dictæ Sedis contemptu, contra præfatas damnationes, & prohibitiones defendi; Nos huic malo, in ſcandalum totius Reipublicæ Chriſtianæ, & Fidei Catholicæ perniciem, vertenti, opportunum remediũ adhibere volentes, Conſtitutionis Gregorij, ac Pauli prędeceſſorum prædictorum noſtrorum, nec non Decretorum huiuſmodi totos, & integros tenores, ac Datas etiam veriores præſentibus pro totaliter expreſsis, & inſertis habentes, Motu proprio, & ex certa ſcientia noſtra, ac de Apoſtolicę poteſtatis plenitudine, hac perpetuo valitura Conſtitutione eiuſdem Pij, & Gregorij prædeceſſorum, huiuſmodi Conſtitutiones prædictas, omniaque, & ſingula in eis contenta

tenta, Apoſtolica auctoritate tenore præſentium, perpetuò cõfirmamus, & approbamus; librumque prædictum, cui titulus eſt, Auguſtinus, Articulos, opiniones, & ſententias in dictis Conſtitutionibus reprobatas, atque damnatas, vt à Nobis compertum eſt, continentem, & renouantem; aliaque omnia opera præſentibus noſtris litteris ſubinſerta, quæ alijs ſub poſteriori Decreto noſtro prædicto regiſtratis, per præſentes addimus, atque adiungimus, eadem auctoritate, per præſentes omnino prohibemus, ac pro vetitis, & prohibitis haberi volumus, & mandamus; Iubentes inſuper ſub omnibus pœnis, & cenſuris in prædicta Cõſtitutione Pij prędeceſſoris, contentis (à quibus, nullus Romano Pontifice inferior, excepto mortis articulo, abſoluere contrafacientes poſsit) ne quis cuiuſcunq; cõditionis, & qualitatis ſit, etiã ſpeciali, & ſpecialiſsima nota, & expreſsione dignus, de prędictis, vt ſupra, damnatis, & in prædicto libro contentis, alijſque (vt infra) ſubinſertis, Articulis, Opinionibus, ſententijs, libellis, orationibus, ſcripturis, Epiſtolis, Theſibus, quoquo pacto loqui, ſcribere, & diſputare audeat, Librumque, & alia prędicta penes ſe retinere, vel legere præſumat; Remanente nihilominus in reliquis in ſuo robore poſteriori Decreto à Nobis in Sacra Supremæ, & Vniuerſalis Inquiſitionis Congregatione, vt prefertur, edito; Decernenteſque ſic, & nõ aliàs in pręmiſsis omnibus, & ſingulis per quoſcumque Interpretes, Doctores, Academias, Vniuerſitates, & Studia generalia, aliaſque perſonas, Iudices Ordinarios, delegatos, mixtos, etiam Nuntios noſtros, & Sedis prędictæ, ſublata eis, & eorum cuilibet, qualibet, aliter iudicandi, & interpretandi, ac gloſſandi, & decidendi facultate, & auctoritate, vbique iudicari, & definiri debere; Irritumque & inane quicquid ſecus ſuper his à quoquam quauis auctoritate ſcienter, vel ignoranter attentatũ forſan eſt hactenus, vel impoſterum contigerit attentari. Non obſtantibus, omnibus, quæ in dicto noſtro poſteriori Decreto voluimus non obſtare, Cęteriſque contrarijs quibuſcumque. Opera verò addita alijs, in calce poſterioris noſtri Decreti, vbi

prę-

prefertur, regiſtratis, & prohibitis, ſunt, ſequentia, videlicet, Liberti Fromundi Sacræ Theologiæ Doctoris &c. Breuis Anatomia hominis, Louanij apud Iacobum Zegers &c. Anno 1641. Conuentus Africanus, ſiue diſceptatio Iudicialis apud Tribunal Præſulis Auguſtini &c. enarratore Artemidoro Oneirocritico, A Rouen, Ches Nicolas de Montaigne anno 1641. Memorial Au Roy incipiens, Iean Ianſenius Chanoine, &c. & finiens, contra illa duo Decreta Summorum Pontificum &c. Item atteſtatio Notarialis &c, incipiens, Ego infraſcriptus, & finiens, Petrus Mintaert Notarius. Approbatio ſub nomine nonnullorum Theologorum ex varijs Religionibus, tam Ordinum Monachalium, quàm Mendicantium, nec non Archiepiſcopi Philippenſis, aliorumue Theologorum Clericorum Sæcularium, Doctrinæ Cornelij Ianſenij in dicto libro Auguſtinus, contentæ, incipiens: Quid cenſendum ſit de doctrina in opere Reuerendiſsimi D. Cornelij Ianſenij Epiſcopi Iprenſis fel. me. nuncup., Auguſtinus, contenta, patebit ex ſubſequentibus atteſtationibus Doctiſsimorum virorum in Belgio, & alibi exiſtentium &c. & finiens: Et me publico, & Apoſtolico, ac dictæ Vniuerſitatis Notario, & Scriba iurato, Quod atteſtor, Petrus Mintart Notarius. Vt autem præſentes noſtræ litteræ, omniaque, & ſingula in eiſdem litteris, vt ſupra contenta ad omnium notitiam deducantur, nec illarum ignorantia ab aliquo allegari poſſit, volumus eaſdem præſentes noſtras litteras, ſeu earum tranſumptum, etiam impreſſum (cui manu Notarij publici ſubſcripto, & ſigillo alicuius perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munito, plenam vbique locorum, & tam in iudicio, quàm extra illud fidem adhiberi decernimus) in Baſilicæ Principis Apoſtolorum de Vrbe, & Cancellariæ Apoſtolicæ Valuis, atque in Acie Campi Floræ per aliquos ex Curſoribus Palatij Apoſtolici publicari, & affigi, earumque copiam inibi affixam dimitti, publicationemque, affixionem, & copiæ affixæ dimiſsionem huiuſmodi in omnibus, & quoad omnia ſufficere, & pro ſolemni, & legitima haberi,

nec

nec aliam publicationem in Regnis, Prouincijs, Ciuitatibus, Oppidis, & locis requiri, aut expectari debere, omneſque, & ſingulos perinde arctare, & afficere, ac ſi vnicuique nominatim,ac perſonaliter intimatæ, atque præſentatæ fuiſſent. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam noſtræ confirmationis,approbationis, additionis, adiunctionis, prohibitionis,iuſsionis,Decreti,& voluntatis infringere,vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum eius ſe nouerit incurſurum.Datum Romæ apud Sanctum Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſexcenteſimo quadrageſimo,primo Pridie Nonas Martij, Pontificatus Noſtri Anno Decimonono.

E. DAT.

Viſa de Curia P. Gentilis.

F. Morolus.

P. Ciampinus.

Anno à Natiuitate D. N. IESV CHRISTI Milleſimo ſexcenteſimo quadrageſimo tertio,Indictione vndecima, die verò 19. Iunij,Pontificatus Sanctiſſimi in Chriſto Patris, & D. N. D. VRBANI Diuina Prouidentia Papæ VIII. Anno eius Vigeſimo, ſupradicta Conſtitutio affixa, & pblicata fuit ad Valuas Baſilicæ Principis Apoſtolorum de Vrbe, & Cancellariæ Apoſtolicæ, atque in Acie Campi Floræ, vt moris eſt, per me Io. Baptiſtam Ricium eiuſdem Sanctiſſ. D. N. Papæ, ac Sanctæ Inquiſitionis Curſorem.

Digitized by Google